

A més d'imparables, ara també en tenim d'imprescindibles. [Maragall diu](#) que, per a aprovar l'estatut de Catalunya, no és imprescindible CIU. No sóc *convergent* ni en la micció, però aquestes paraules del president decepcionen. És més: defrauden. Decepcionen en general, perquè significa desistir i abandonar-se a les voluntats de fractura de la unitat nacional catalana procedents de l'espanyolisme peper i socialista. Fa ràbia i toca els collons, sobretot, saber que el desistiment pren certa intensitat poc després de què un [general fòssil](#) de l'exèrcit amenaçara amb quatre escopinades olioses en època de [rebaixes](#) comercials i/o estatutàries. Bava podrida. Cert que no cal ser pessimistes abans d'hora, però no ens farà gens de mal contemplar ja el circ amb un bon cabàs d'escepticisme. Ara bé, anar tan descreguts no vol dir que deixem de pendre nota de, per exemple, com el diari espanyol El País (que porta hui a la [portada](#) la notícia que fa pudor a retirada), està començant a jugar fort la carta de la intoxicació inhibidora, per tal de quedar indemnes si finalment la criatura en discòrdia no s'encaixa, un Estatut del qual Zapatero diu que "si no sale, no pasa nada". I sí que passa. Passen moltes coses. Passaran.